

Vyvolenost Izraele

Milý Tomáši,

neodvratně se blíží chvíle, kdy mne Martina zase odveze do Prahy (dojde k tomu zítra asi odpoledne), a tak budu zase každý den „chodit“ (budu odvážen a přivážen) na injekce vidázy. A tak mne asi zase přijdeš potěšit, pokud budeš jakž takž v pořádku. Měl jsem v úmyslu Ti zase napsat, ale nějak jsem se k tomu nedostal – čítal jsem si v tom tvém emailu, ale krom údajné vyvolenosti Izraele jsem nenarazil na nic, co by mne vybudilo k psaní. A dnes už je pozdě. A tak jsem se rozhodl, že Ti kromě pozdravu, který srdečně posílám, přepíšu jeden židovský vtip na tu vyvolenost (nevím, zda máš nějakou povědomost o indickém jezuitovi, který vydal ve dvou knížkách sebrané (spíš než vybrané) „moudrosti“, s kterými se ve svém „cestování“ po světě setkal; jde o Anthony de Mello-a, SJ, a do češtiny to přeložila Marcela Foltová pod názvem „Modlitba žáby sv. I+II“ – je to na str. 87 prvního dílu).

Dvaadevadesátiletému panu Goldsteinovi se podařilo přežít pogromy v Polsku, koncentrační tábory v Německu a mnoho dalších pronásledování Židů.

„Ach, Pane,“ ozval se jednoho dne, „což není pravda, že jsme Tvůj vyvolený národ?“

Božský hlas odpověděl: „Ano, Goldsteine. Židé jsou mí vyvolení.“

„A není už na čase, aby sis vyvolil zase někoho jiného?“

Já si nejsem jist, že bych to všechno nepokazil, kdybych teď začal některé aspekty té prý „údajné“ vyvolenosti podrobněji rozebírat. Vyvolenost tu je pochopena jako úděl, o který Židé vlastně ani nemají moc velký zájem. Jistě by v tomto kontextu muselo působit dost absurdně, kdyby se nějaký jiný „lid“ (spíše než národ; jak jsem už uvedl, J.B.Souček navrhoval název „amfyktionie“) začal prsit a sápat se po tom, aby byl také vyvolen, a vlastně aby byl ještě spíše a víc vyvolen! Prostě a dobře: to není žádné vyznamenání, žádné vyhodnocení kvality Izraele, žádné postavení do čela všech pronárodů ... No, už toho nechám. Je to také jeden z možných aspektů fenoménu „vyvolenosti“ – nemusí to nutně znamenat, že si Židé tu vyvolenost nějak zasloužili nebo dokonce nadále zasluhují. Není jim zkrátka co závidět!

Tak buď zdrav (a buďte oba zdraví), a těším se!

Láďa – L v H .

(Z e-mailu Tomáši Růžičkovi 12.1.2019.)

(Písek, 190112-1.)